סתם סיפרא מני רבי יהודה וקא תני הגורל סתם

עושה חמאת ואין השם עושה חמאת אלמא

הגרלה מעכבא תיובתא דמאן דאמר הגרלה

לא מעכבא תיובתא יאמר רב חסדא אין

הקינין מתפרשות אלא או בלקיחת בעלים

או בעשיית כהן אמר רב שימי בר אשי

מ"ט) דרב חסדא דכתיב יולקחה יועשה או

בלקיחה או בעשייה מיתיבי יועשהו חמאת

הגורל עושה חמאת ואין השם עושה חמאת

שיכול והלא דין הוא ומה במקום שלא קידש

הגורל קידש השם מקום שקידש הגורל אינו דין שיקדש השם ת"ל ועשהו חמאת הגורל

עושה חמאת ואין השם עושה חמאת והא

הכא דלאו שעת לקיחה ולאו שעת עשייה

היא וקתני דקבע אמר רבא הכי קאמר

מה במקום שלא קידש הגורל ואפילו בשעת

לקיחה ואפילו בשעת עשייה קידש השם

בשעת לקיחה ובשעת עשייה מקום שקידש

הגורל שלא בשעת לקיחה ושלא בשעת

עשייה אינו דין שיקדש השם בשעת לקיחה ובשעת עשייה ת"ל ועשהו חמאת הגורל

עושה חמאת ואין השם עושה חמאת ת"ש

מטמא מקדש עני והפריש מעות לקינו

והעשיר ואח"כ אמר אלו לחמאתו ואלו

לעולתו מוסיף ומביא חובתו מדמי חמאתו

ואין מוסיף ומביא חובתו מדמי עולתו והא

הכא דלאו שעת לקיחה ולאו שעת עשייה

היא וקתני דקבע אמר רב ששת ותסברא

והאמר ר' אלעזר אמר ר' הושעיא מטמא

מקדש עשיר והביא קרבן עני ילא יצא

וכיון דלא יצא היכי קבע אלא מאי אית לך

למימר • שכבר אמר מעניותו ה"נ שכבר אמר

משע' הפרשה ולר' חגא א"ר יאשיה דאמר יצא

ש א מיי׳ פ״ה מהל׳ פסולי המוקדשין הלכה יא המוקדשין הלכה [ופ"ח הל"ח]: ב מיי׳ פ״י מהלכות שגגות הלכה יג ופ״ה מהל' מחוסרי כפרה הלכה

רבינו חננאל

וזו הברייתא היא שנויה סתמא בתורת כהנים שנקרא ספרא מפני שהוא ויקרא לבדו, וקי"ל כר' יוחנן דאמר בפרק אלו . הן הנחנקין בתחלתו משנה ר"מ סתם תוספתא ר׳ וחמיה מחת מיפרא שמעון, וקא מפרש דהגרלה מעכבא, דקתני הגורל עושה חטאת, ואין השם עושה חטאת י והוא לר׳ יהודה ועלחה בתיובתא למאן דמוקים לרבי יהודה דסבר הגרלה לא מעכבא. והוא רבי שעל הגורלות חקוקים הן. אמר רב חסדא אין הקינין בעלים או בעשיית כהן. פי׳ קינין התורים ומבני היונה ין דין יווגור ט וטובני ורונור נקראין קינין, כגון כי יקרא קן צפור לפניך, כלומר עופות הן קרבן שמביאין מן העופות, כגון הזב והזבה והיולדת וכיוצא בהן שמביאין תורין ובני יונה. וכתיב בהו אחד לעולה ואחד לחטאת. ובא רב חסדא לפרש חטאת ואיזו היא עולה, אלא או בשעה שלקחוה בעליהן אם יפרש זו לחטאת וזו לעולה. או אם לקחם סתם, הכהן בשעת לקוזם טונם, הכוון בשנת עשייתן, כלומר בשעה שרוצה להקריבם יאמר זה לחמאת וזה לעולה. . בזב וביום השמיני יקח לו שתי תורים וגו', וכן בזבה לה שתי תורים וגו', הנה לקיחה בבעלים. ובכהן כתיב ועשה הכהן את . האחד חטאת ואת האחד עולה. כלומר הפרשתם בכהן בעשייה כדכתיב קראי. ואותבינן עליה מן השעיר שאינה עת ההגרלה לא שעת לקיחה כי . מאתמול הם בלקיחתם. נשאר לו אחר ההגרלה שחיטת הפר והקטרה והזאת דם הפר ואחר כך יעשה השעיר. ותני . רררייחא ררי האי גוווא יאמר זה חטאת כי קראו שם חטאת, נקדש לחטאת

יד.) דפריך וכל היכא דכתיב חוקה לא דרשינן קל וחומר בעלים כו' אם כשקנאן אמר זה אני לוקח לעולה ואת זה לחטאת הכי דרשינן קל וחומר והשתא מאי פריך והא סתם סיפרא רבי יהודה ולדידיה חוקה לא קיימא

אהגרלה (ד) ותירץ רבינו שמשון מקולי דפריך מדאינטריך זאת ואחת לקמן בפרק הוליאו לו (דף ס:) למעוטי דלא קיימא חוקה אדברים הנעשים בבגדי לבן בחוך ש"מ דדרשינן ק"ו אפי׳ היכא דכתיב חוקה דאי לא תימא הכי לשתוק מיניה מאי אמרת אי לא כתב זאת ואחת הוה אמינא דחוקה קיימא אכל מילי א״כ כיון דהוה קיימא נמי אהגרלה א"כ לשתוק מועשהו אלא ע"כ אי לא כתב ועשהו ה"א אע"ג דחוקה הוה קיימא אכל מילי הגרלה מיהא לא מעכבא מק"ו אלמא אע"ג דכתיב חוקה דרשינן ק"ו אבל קשה על תירוץ זה דאפילו כי קיימא חוקה אכל מילי ולא הוה דרשינן קל וחומר היכא דכתב חוקה לא סגי דלא כתב ועשהו למעוטי (a) בעלמא שלא יקדש הגורל כדפי' לעיל ועוד אפילו קיימא חוקה אכל מילי איצטריך ועשהו לגורל דהגרלה לאו עבודה היא (ו) ויכילנא לשנויי דלאו דווקא נקט התם חוקה דעיכובא אחרינא איתא דתנא ביה קרא תרי זימני דהוי כמו חוקה והכי פריך וכל היכא דכתב עיכובא לא דרשינן ק"ו והא גבי יוה"כ דכתיב גורל וכתיב חוקה דמשמע עיכובא לרבי נחמיה ולרבי יהודה איכא עיכובא אחרינא דתנא ביה קרא וטעמא דכתב רחמנא ועשהו הא לאו הכי הוה דרשינן קל וחומר אע"פ שהיה ראוי לדרוש אשר עלה אשר עלה לעיכובא אף על גב דלא כתב בלשון לווי ונראה כמו סיפור דברים בעלמא מכל מקום כיון דכתיב חוקה היה סברא לומר דמעכבא מכח חוקה ומכח תרי

אשר עלה אלא דאתא קל וחומר ועקר ליה מהאי סברא ואוקמינן חוקה לשאר מילי ואשר עלה ואשר עלה אמרינן סיפור דברים בעלמא הוא הכא נמי גבי יבמה דכתיב ככה לעיכובא נימא קל וחומר דתלא בגט ועיכובא דככה לשאר מילי:

משמא מקדש ובו'. הא דלא נקט שמיעת קול דכתיב ברישא יש לומר מילתא דשכיחא טפי נקט:

ולרבי חגא אמר רבי יאשיה דאמר יצא מאי איכא למימר. וכולי עלמא אית להו דרב חסדא דאין הקינין מתפרשות וכו':

ואמר בשעת הפרשה אלו לחטאת ואלו לעולה ואח"כ העשיר מוסיף ומביא דהפרשה במעות כשעת לקיחת העופות: ולרבי הגא. דאמר מטמא מקדש עשיר והביא קרבן עני יצא ומשום הא לא משתבש ומתרצחא היא וכיון דחזי ליה האי קרבן בדיעבד מצי למיתני דקבע: מאי

אע״פ שאינה לא שעת לקיחה ולא עשייה. ותריץ לה רבה הכי, ומה [במקום] שלא קידש הגורל אפילו בשעת לקיחה ובשעת עשייה קידש השם בשעת עשייה וכוי. ת״ש מטמא מקדש עני. פי׳ אדם שמטמא כדכתיב או נפש אשר תגע בכל דבר נסמא או בנבלת חינם בשבה וגו' ונעלם ממנו תכנס למקדש, אם הוא עשיר מכיא חטאתו כשבה או שעירה, ואם אין ידו משגת מביא שתי תורים או שני בני יונה. ואם היה בשעה שנכנס למקדש והוא טמא עני, והפריש מעות לקינין והוא עני בעניותו, והעשיר אחרי כן ואמר אקנה מהן תורים או בני יונה, יהיו אילו המעות, אילו לחטאת ואילו לעולה. ועכשיו

רוצה להביא קרבן עשיר כשבה או שעירה, מוסיף מעות אחרות משלו על אותן המעות שהפרישן לקנות בהן תור של חטאת, וקונה בהן חטאת בהמה. אבל דמי עולתו נקדש כבר משעה שהפרישן לקנות בהן תור לעולה קדושת עולה, ואין משנין מקדושת עולה לקדושת חטאת. וכזו השמועה כולה כמות שהיא בכאן, כך היא בסוף מסכת כריתות, עולה כולה כליל למזבח, והחטאת הדם והחלבים למזבח והבשר לכהנים. ואקשינן והא הכא עת שאמר אילו לחטאת ואילו לעולתי, לאו שעת הפרשה היא, דהא אחר שהעשיר קתני ואחר כך אמר אילו לחטאתי ואילו לעולתי. ולא שעת עשייה נמי, דהא עכשיו עדיין רוצה לקנות בהמה ולהקריבה, וקתני דקבע הואיל ואילו הקדים ועשה עודנו עני כבר נפטר בקבעו. ומתמה

רב ששת ותסברא כלומר איפשר להעמיד ברייתא זו, כי אחרי שהעשיר אמר (לו) אילו לחטאתי ואילו לעולתי והאמר ר׳ אלעזר מטמא מקדש עשיר וכר, פי׳ מטמא מקדש (שוהי בני העשיר והביא קרבן עני לא יצא, וכיון דלא יצא היכי קבע, ווה כיון שעריין לא הפריש והעשיר, כיון שהעשיר נתחייב בקרבן עשיר והוא חטאת בהמה, כיון שנתחייב בחטאת בהמה אם הביא קינין לא יצא. וכיון שאילו הביא קינין לא יצא, כן גם אם הפריש קינין והוא עטיר לא נתקדשו, ולמה תני כי דמי החטאת נקבעו לקדושת שולה. ופרקינן אלא מאי אית לך למימר לתרוצה כר׳ אלעזר הא מתניתא שכבר אמר מעיקרא, כלומר בעודנו עני אמר אילו הקינין שלי שכבר נתקדשו, אם הקריבן אחרי שהעשיר אעפ״י שכבר קרשן מקודם לכן לא יצא. כן גם זו הברייתא הכין תירוצא, מטמא מקדש והוא עני והפריש מעות לקינין ואמר בשעת הפרשה אילו המעות לחטאתי ואילו לעולתי. והעשיר עכשיו, מוסיף ומביא חטאתו מדמי חטאתו כר. ור׳ חגא דאמר יצא תריץ הכי,

חום? בפרא שני ר' יהודה בו'. אלמא הגרלה מעכבא כו'. ומימה לרביט דאמריט בפ"ק דחולין [כד, א] וכל היכא דכמיב וחום? דרשיטן קל וחומר וחא גבי יום הפפורים דכמיב גורל וחוקה ודרשיטן קל וחומר דמניא כו', הוה אמינא גורל לא דוקא, מי אל כמיבא ביה (חדא) [קרא] לעכב, ומאי קאמר והא אמרן הכא דסמם ספרא ר' יהודה, ולר' יהודה לא כמיב חוקה [אהגרלה] דהייט דברים העשין בבגדי לבן בחוץ (לא דן אמר ר' יהודה בפרק הויאא לו [ם, א] דלא כמיבה חוקה אלא דברים של פנים. וייל דלא מומן הך בריים דברים של בינים. וייל דלא מומן הך בריים או היה אלא אחיא מוח בי מוחים מסם ספרא, רכ' וממיה [נמי] מיחוקמא דלא פליג אקרא. אצל קסה הא על בריים לא מינים בינים לא ליכי להוא מעכבא כלל, הכי נמי את אמיא אלא כר' ממיה. "ל דדאי מצי למינור הא מני ר' יהודה היא דלים מי אום בדברים העשין בצגדי לכן מבחיץ, אלא ניאא למודל הים לאוקומי אפילו כר' נחמים ודרף האלמוד להדל דון הוא שאינו מביא קל הוא הוא ביול בריים במו"ב, והלא דין הוא שיטל גרים רביט שמואל ול"ג והלא דין הוא שאינו מביא קווותר אלא לסחור (הסומר) הדרשה, אבל שיכול גרסין דמשמע שיכול להיות בענין אחר אם אין שם פסוק, וכן שנם בח"ב, אבל במקום וחומר אלא לסחור (הסומר) הדרשה, אבל שיכול בריטן דמשמע שיכול להיות בענין אחר אם אין שם פסוק, וכן שנם בח"ב, אבל במקום

ססם סיפרא. תורת כהנים רבי יהודה היא הכי קאמר בסנהדרין 🗖 תב סיפרא מגי רבי יהודה. תימה לר"י בפ"ק דקדושין (ד' (דף פו.) והא בתורת כהנים היא דהא קרא בספר ויקרא כתיב: אין הקינין מספרשום. איזו לעולה ואיזו לחטאת אלא או בלקיחת והא גבי יוה"כ וכו' עד וטעמא דכתיב ועשהו חטאת הא לאו

> שוב אין הכהן יכול לשנותן בעשייתן שהפרישן שקרא להן שם עולה ליקח מהן חטאת: והא הכא. דלאחר

שהפרישן פירש ואין זו לא לקיחה ולא עשייה: וקחני דקבע. עליהם השם ואין רשאי לשנותן: ותסברא. הך מתרלתא היא והאמר ר״א וכו׳ וכיון דאין קרבן עני ראוי לו אפילו בדיעבד היכי קבע ליה שם עולה עלייהו משהעשיר הרי אינו מחויב עולה: **אלא מאי** אים לך למימר. על כרחך מיבעיא לשבושא ולמימר דהאי ואח״כ דקתני שיבוש הוא אלא הכי מיבעיא ליה למיתני ואמר אלו לחטאת ואלו לעולה ואח"כ העשיר דבשעה שקבען הוה קרבן חזי ליה וכיון דעל כרחך משבשתא היא לרב חסדא נמי הכי תרצה שכבר אמר משעת הפרשה ותני הכא מטמא מקדש עני שהפריש מעות לקינו

ואם שינה פסול ואם כשקנאן לא פירש אף על פי שקרא להס שם [לאחר מיכן] אין שם חל עליהם ויכול הכהן לשנותן: ולקחה ועשה. ביולדת כתיב ולקחה שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת וכן במלורע וגבי זב (א) ועשה הכהן אחד חטאת ואחד עולה אלמא או בשעת לקיחה נקבעין או בשעת עשייתן אבל ביני ביני לא: והא הכא כו'. מדקתני כאן כי שקידש הגורל אינו דין שיקדש השם וקא סלקא דעתיה דקידוש השם בשעת קידוש גורל קאמר שאינו לא שעת לקיחה ולא שעת עשייה: הכי גרסינן והא הכא דלחו שעת לקיחה ולחו שעת עשייה היא וקתני דקבע: מטמא מקדש. הנכנס למקדש טמא והוא בקרבן עולה ויורד עשירות ודלות ודלי דלות האמור אצל שבועת בטוי ושבועת קול אלה והתם נמי כתיב (ויקרא ה) או (ג) נפש כי תגע וגו׳ ואוקמינן לה בשבועות (דף 1.) בטומאת מקדש וקדשיו שאחר שנטמח נכנס למקדש חו אכל קדשים: והעשיר. ולריך להביא בעשירות: ואחר כך. חולק המעות ופירש ואמר אלו לחטאתו ואלו לעולתו אע"ג שאין קרבן עני עכשיו עליו חובה אלא קרבן עשיר ואין בקרבן עשיר [עולה אלא] חטאת בהמה כשבא לב"ד ויאמרו לו ב"ד קרבן עשיר תביא: מוסיף. מביתו עד דמי בהמה ומביא חובתו בהמה מדמים שקרא להם שם חטאת: ואין מוסיף ומביא. חטאת בהמה מדמי עולתו שאין יכול לשנותן למעות

ל) [עירובין לו: וש"נ],
 כריתות כח. עירובין לו.
 נזיר כו:, ג) [כריתות כח.],

תורה אור השלם ו. וְאָם לֹא תִמְצָא יָדָה ַבִּי שֶׁה וְלְקְחָחה שְׁתֵּי תַרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אָחָד לְעלָה וְאָחָד לְחַשָּׁאת וְבַפֶּר עָלֶיהָ הכהן וְטְהַרָה:

וְעֶשָּׂה אֹתָם הַכּּהֵן אחר חטאת והאחר עלה ָּיבִפֶּר עָלָיו הַבֹּהֵן לִפְנֵי ויקרא טו טו יוזרר:

גליון הש"ם

גמרא שכבר אמר מעניותו. עיין חולין דף לנ . ע״ב ול״ע:

הגהות הב"ח

(**ה)** רש"י ד"ה ולקחה כו' במלורע וגבי זב וכתיב גבי כהן ועשה הכהן את האחד חטלת ואת האחד עולה: (ב) ד"ה והא הכא כו' מדקתני כאן מקום שקידש הגורל: (ג) ד"ה מטמא כו' או נפש אשר תגע: (ד) תום' נפש אשר מגע: (ד) תום׳
ד״ה סמס כו׳ ולדידיה
חוקה לא קיימא אהגרלה.
נ״ב כדאימא פרק הוציאו
לו: (ד) בא״ד לא סגי דלא כתיב ועשהו למעוטי ילנו כוניב יעסטו לוועוסי שלא יקדש הגורל בעלמא כדפירט' לעיל. נ"ב בדף הקודם ד"ה ועשהו: (1) בא"ד ויכילנה לשנויי. נ"ב ר"ל על קושיה :הנ"ל ועיין קדושין דף י"ד

מוסף רש"י

אין הקינין. של כל מחוסרי כפרה, מתפרשות. איזו עולה ואיזו חטאת (ערובין לו). אלא או בלקיחת בעלים. שאמרו בשעת לקיחה זו אני לוקח לעולה חו למטאת (שם לז:). אם לקח זה לשם עולה חה לשם חטאת אין הכהן יכול לשנותה בשעת עשיית קרכן דקבעתס השס (כריתות כח.) ושאס נאכל אחד עליהן ויכול הכהן לשנותם (ערובין שם) שאם לא הפרישוה הגעלים בשעת

לקיחה יכול הכהן לעשות אירה שירלה עולה וחטאת ואף על גב דהפרישוה בין לקיחה לעשייה לא קבעו השם ויכול כהן לשנותן ולעשות את החטאת עולה (כריתות שם). והעשיר ואח"ב אמר. אתר שהעשיר, אלו לחטאתו ואלו לעולתו. וטעה, שהואיל והעשיר חייב עולה (בריחות שם). והעשיר ואח"כ אמר. אחר שהעשיר, אלו לחטאתו ואלו לעולחו. וטעה, שהואיל והעשיר הייני מיינ בהמה בדמיו, מוסיף ומביא חובתו מדמי חטאתו. מוסיף מעות מניתו על דמי מטאמו ומני אומנה בהמה ודמי עולה ילכו לנדבה, ואין מוסיף ומביא חובתו מדמי עולתו. דקבע שולה על המשות ואינו יכול לשנותן למטאמ (בריחות בה.) וביון דלא יצא היכי קבע. היכי מלי קנע, והא הששיר ואל היה לאו לתקבן עני (שם). שבבר אמר מעצורות. אלו למטאת ואלו לעולה קודם שהפרש, והך מתוימא משבשתא היא דקתני וחשעיר ואתר אלו למטאת (שם) אלא הכי איבעי ליה למיתני מטמא מקדש עני והפרש, והך מתוימא מקיום אלו למטאמי (שם ע"פ הגהות הב"ח). שכבר אמר משעת הפרשה. אלו למטאת ואלו למטאת ואלו למטאת ואלו למטאת מקיים או עד שעת משיים אלו למטאת ואלו לעולה, דהיל בשעת לקיום, אבל הקדישן סמס שוב אין השם סובעי עד שעת לקיום או עד שעת עשיים (שם). ולרי חגא א"ר יאשיה דאמר יצא. מעמא מוקדש עשיר בקרבן עני, והך מתמימא מתרלא היא ושפיר קצע לאחר שהעשיר וליכא לתרולי וכבר אמר, מאי איכא למימר. הדרן קושיון לדוכמיה, דלאו שעת לקיסה ועשייה היא וקבע (שם).

שנים. "שנים לו חומר להאי גיסא ולהאי גיסא היינו יכולין לקיים את שניהם. והא הכא דלאו שעת לקיחה היא ולא שעת עשייה כו'.
שיש קל וחומר להאי גיסא ולהאי גיסא היינו יכולין לקיים את שניהם. והא הכא דלאו שעת לקיחה היא ולא שעת עשייה כו'.
והיינו פקינין דלא שייך נהא) שתי קרבנות ממין אחד וחובה את להל בקינין דכתיב ולקח, אי נמי יש להעמידו בחייב עולה ותטאת ואומר אלו לחובתי
והספייש שתי בהיבו אומר רפינו דסשיטא ליה למלמודא דטלהו ילפי מקינין אלא לא מקט רב תקדא אלא היה דכהו דכתיב והקרא.
הבי קאמר ומה בסקום כו'. אבל א הוה מלי למימר דהכי יליף ומה במקום שלא קידש הגורל קידש השם בשעת לקיחה ובשעת
עשיה, מקום (שלא בשעת לקיחה ועשיה לינו דין שקידש השם נמי שלא בשעת לקיחה ועשיה, דהא דיו לבא מן
מדין להיות כנידון ואין יכול כאן זה השם לקדש ותר משם דעלמא שזה למד ממנו שאינו מקדש אלא בשעת לקיחה ועשיה. משמא מקרש
(עשירי) [עבי]. הכי נמי הוה מלי למימר שנועת ביטוי שגם היא בקרבן שלה ויורד, אבל מצורע חלוק מדינם כדלקמן בסמון.
מומיף ומביא חובתו מדמי חשאתו ואין מומיף ומביא חובתו מדמי עולתו. בפרק נמרא דכרימות (כת, א) מפרש טעמא.